

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **PhDr. Ľ. F.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Davidem Průšou, advokátem, se sídlem V Luhu 754/18, Praha 4 – Nusle, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, poštovní schránka 62, 170 89 Praha 7 – Holešovice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č.j. PPR-20814-8/ČJ-2024-990450,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č.j. PPR-20814-8/ČJ-2024-990450 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha I a Praha III ze dne 11. 7. 2024, č.j. KRPA-73885-15/ČJ-2024-0011IY (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), žalobci odňat zbrojní průkaz série a čísla AL 683222, vydaný pro skupiny oprávnění „A, B, C, E“, s dobou platnosti do 8. 8. 2027 (dále též „zbrojní průkaz“), pro ztrátu bezúhonnosti podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

zbraních, ke které došlo dne 27. 11. 2023, kdy nabyl právní moci rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 11. 2023, č.j. 7 T 125/2023-425, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2024, č.j. 8 To 308/2023, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu – zločinu podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) a byl odsouzen podle ustanovení § 209 odst. 4 trestního zákoníku za použití ustanovení § 67 odst. 1 téhož zákona a ustanovení § 68 odst. 1, 2 téhož zákona k peněžitému trestu ve výměře 200 (dvě stě) denních sazeb ve výši 5.000 Kč (pět tisíc korun českých) jedné denní sazby, tedy celkem 1.000.000 Kč (jeden milion korun českých).

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že nepochybně, že mu byl uložen v trestním řízení trest, který však je ze zákona zahlazen. Uvedl, že mu byl uložen za majetkovou trestnou činnost peněžitý trest, který zaplatil, přičemž podle ustanovení § 69 odst. 3 trestního zákoníku, se na něj v takovém případě hledí, jako by nebyl odsouzen. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 11 Tdo 88/2023, dle kterého zahlazením odsouzení vzniká fikce, že se na pachatele hledí jako by nebyl odsouzen (a vzniká tak „fikce neodsouzení“) – podobně srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 3 Tdo 608/2021, sp.zn. 8 Tdo 1430/2009 nebo sp.zn. 6 Tdo 691/2007. Žalobce namítl, že se na něj tedy ze zákona hledí, jako by nebyl odsouzen, i přesto však napadené rozhodnutí vychází z toho, že bezúhonný není.
- [3] Žalobce dále odkázal na čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/555 ze dne 24. března 2021 o kontrole nabývání a držení zbraní (kodifikované znění) [dále jen „směrnice č. 2021/555“]. Uvedl, že je nepochybné, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost ani nebezpečí pro sebe či jiné osoby, ani nebyl nikdy odsouzen pro úmyslný násilný trestní čin či přestupek [srov. čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2021/555]. S odkazem na čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie uvedl, že směrnice je závazná, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, v členských státech, jimž je určena (v daném případě všem), přičemž vnitrostátním orgánům ponechává pravomoc zvolit formu a metody k jeho dosažení. Nicméně k provedení do vnitrostátního práva musí dojít ve lhůtě stanovené pro přijetí směrnice. Dále odkázal na ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropské unie, z níž vyplývá, že z netransformované směrnice nemohou pro jednotlivce vznikat žádné povinnosti (srov. rozsudky ve věcech sp.zn. C-91/92, sp.zn. C-192-94, sp.zn. C-9/70, sp.zn. C-6/90, sp.zn. C-9/90, sp.zn. C-26/62, sp.zn. C-41/74). Směrnice č. 2021/555 byla přijata dne 24. 3. 2021 a po jejím přijetí byl zákon o zbraních novelizován jen jednou, a to zákonem č. 261/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s další elektronizací postupů orgánů veřejné moci. Tento však implementaci předmětné směrnice nijak neřešil. Žalobce dále připomněl, že směrnice č. 2021/555 nahradila směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/853 ze dne 17. 5. 2017, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní (dále jen „směrnice č. 2017/853“), která v čl. 5 odst. 1 písm. b) obsahovala totožnou úpravu, jaká je v čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2021/555. I proto Evropský parlament a Rady zachovaly v čl. 24 směrnice č. 2021/555 původní lhůtu pro zhodnocení implementace směrnice do 14. 9. 2020.
- [4] K argumentaci žalovaného čl. 3 směrnice č. 2021/555 žalobce namítl, že z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že jde o možnost danou členským státům *pro futuro*; přísnější povahu tedy může mít až úprava, kterou teprve v budoucnu přijmou. Dle žalobce je proto nezbytné, aby zákonodárce nějak na přijetí uniijní legislativy reagoval; pokud tak neučiní, pak dochází

k situaci, kdy „*má směrnice přímý účinek, kterého se může jednotlivec vůči státu dovolat*“ (srov. rozsudky SDEU ve věcech sp.zn. C-26/62 a sp.zn. C-41/74).

- [5] Žalobce dále namítal, že v jeho případě není respektován požadavek na poskytnutí stejných práv za stejných podmínek (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 42/2003). Dle žalobce jde v daném případě o diskriminaci osob, jež jsou oprávněnými držiteli zbraní, oproti jiným osobám, jejichž odsouzení za trestné činy bylo zahlazeno, a to navzdory ústavní zásadě všeobecného zákazu diskriminace, vyjádřené např. v nálezů Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 50/2006. Žalobce uzavřel, že k němu správní orgány přistupují jinak, nežli přistupují k jiným osobám v jiných právních oblastech, kde platí, že pokud se na někoho hledí, jako kdyby nebyl odsouzen, tak se na něj tak skutečně hledí.
- [6] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce týkající se zahlázení trestu, uhrazením peněžitého trestu, žalovaný odkázal na ustanovení § 22 odst. 3 poslední věta zákona o zbraních, které upravuje využitelnost institutu zahlázení při posuzování bezúhonnosti dle zákona o zbraních. Na podporu své argumentace odkázal na komentář k zákonu o zbraních. Uvedl, že na základě ustanovení § 22 odst. 3 a ustanovení § 27 odst. 1 zákona o zbraních zde existuje důvod pro zahájení a vedení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu, neboť žalobce přestal splňovat podmínku bezúhonnosti. Uvedl, že se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně v tom směru, že žalobce nelze považovat za osobu bezúhonnou dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. V ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních je pojem bezúhonnosti definován tak, že za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem z navazujícího výčtu trestních činů. Úpravu uvedenou v ustanovení § 69 odst. 3 trestního zákoníku žalovaný nevyhodnotil jako klíčovou pro posuzování bezúhonnosti fyzické osoby jako podmínky pro držení zbrojního průkazu. Dle žalovaného se v zákoně o zbraních jedná o speciální právní úpravu pro uvedenou oblast právních vztahů a výkonu státní správy.
- [7] K námitkám týkajícím se směrnice č. 2021/555 žalovaný uvedl, že se v případě této směrnice jedná o právní akt stanovující cíl, který musejí všechny státy EU splnit. Žalobcem citovanou úpravu implementuje v českém právním řádu zákon o zbraních. Žalovaný dále odkázal na čl. 3 této směrnice s tím, že členským státům je ponechána možnost stanovit i přísnější pravidla pro posuzování jednotlivých případů ve vlastní právní úpravě, než jaká zakotvuje předmětná směrnice. K argumentům žalobce, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či bezpečnosti a ani nikdy nebyl odsouzen za úmyslný násilný trestný čin, žalovaný uvedl, že je s ohledem na dikci ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních nepovažuje za určující z hlediska vedení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu. Uvedl, že odnětí zbrojního průkazu není nijak podmíněno, že trestný čin, pro který byl žalobce odsouzen, musí být násilným trestným činem – jednání žalobce uvedené v rozsudcích trestních soudů je v tomto případě jednoznačně podřaditelné pod ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních. Dále žalovaný uvedl, že směrnice č. 2021/555 se nezabývá otázkou právní úpravy zahlázení odsouzení, ale samotnou skutečností odsouzení jako takového. Konstatoval, že do jeho působnosti nespádá posuzovat rozsah splnění implementace této směrnice Českou republikou. Dále uvedl, že dikce čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555 není identifikovatelný žádný zásah do časové působnosti právní normy, zachycené v čl. 3 této směrnice. Žalovaný dále uvedl, že v době, kdy bylo zjištěno podezření, že žalobce mohl přestat splňovat podmínku bezúhonnosti ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních, tj. ke dni 4. 3. 2024, nepovažuje za prokázané, že by nastala

situace zmíněná žalobcem, že stát nekonal z hlediska implementační povinnosti a že by v uvedené době absentovalo převzetí směrnice do českého právního řádu. Dle žalovaného tak v daném případě nenastala situace, kterou zmiňoval žalobce, tzn. aktivace přímého účinku směrnice z důvodu jejího nepřevzetí do vnitrostátního práva.

- [8] K námitkám žalobce ohledně porušení principu rovnosti a zákazu diskriminace žalovaný uvedl, že zákon o zbraních je specifickým zákonem, který sice umožňuje fyzickým osobám získat a disponovat zbrojním průkazem, ale na druhé straně po těchto osobách vyžaduje dodržování jednotlivých ustanovení zákona o zbraních. Tvrdost tohoto zákona je zdůvodněna tím, že oblast zbraní a střeliva je společensky velmi citlivou oblastí, která má schopnost zásadním způsobem negativně ovlivnit veřejnou bezpečnost a pořádek. Zákonodárce v daném případě nestanoví žádnou alternativu odlišného postupu, nepočítá s možností správního uvážení. Dle žalovaného se tak nejedná o svévoli a diskriminaci žalobce, neboť předmětné hledisko je dle zákona o zbraních uplatňováno vůči všem držitelům zbrojních průkazů stejně.
- [9] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které poukázal na zákon č. 90/2024 Sb., o zbraních a střelivu (dále jen „nový zákon o zbraních“), kterým byl dosavadní zákon o zbraních s účinností od 1. 1. 2026 zrušen. V souvislosti s tímto zákonem žalobce uvedl, že po řadu let nebyly směrnice č. 2017/853 a č. 2021/555 transponovány do českého právního řádu. V souvislosti s citovanou judikaturou SDEU se proto žalobce dovolával ustanovení § 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555, které dle žalobce představuje rozumný přístup (evropského) zákonodárce k dané problematice, zatímco tuzemská úprava představuje dle žalobce přepjatý formalismus, který představuje vadu, jež má za následek porušení ústavnosti (srov. nálezy Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 224/98, sp.zn. I.ÚS 625/2003, sp.zn. II.ÚS 3758/2013, sp.zn. III.ÚS 4047/2019 a sp.zn. III.ÚS 1336/2018).
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Dne 7. 3. 2024 bylo správním orgánem I. stupně zahájeno správní řízení o odnětí zbrojního průkazu žalobce dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, neboť tento dospěl k názoru, že žalobce by mohl pozbýt ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních podmínku bezúhonnosti. Podnětem pro zahájení tohoto správního řízení byl opis z Rejstříků trestů fyzických osob ze dne 29. 2. 2024, číslo žádosti: ISRT563672/2024.
- [12] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 11. 7. 2024, č.j. KRPA-73885-15/ČJ-2024-0011IY, správní orgán I. stupně odňal žalobci zbrojní průkaz podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, a to pro ztrátu bezúhonnosti dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně k žalobcem odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu (pozn. soudu: jednalo se o stejné rozsudky, na které odkazoval žalobce v podané žalobě) uvedl, že tato rozhodnutí se netýkají oblasti držení zbraní. Zákon o zbraních, jako speciální právní úprava pro oblast zbraní a střeliva, výslovně vylučuje možnost přihlížet k zahlázení odsouzení, ať nastalo z jakéhokoli důvodu.
- [14] K námitce ohledně ustanovení čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555 správní orgán I. stupně uvedl, že zákon o zbraních je kompatibilní s příslušnými právními akty Evropské unie v oblasti zbraní a střeliva. Dále odkázal na ustanovení čl. 3 předmětné směrnice s tím, že je na každém členském státu, jak nastaví jednotlivá pravidla ve svojí „zbraňové legislativě“.

Dále uvedl, že osobní hodnocení (tj. že žalobce nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek atd.) zákon o zbraních v případě posuzování bezúhonnosti fyzické osoby ve smyslu ustanovení § 22 tohoto zákona, neumožňuje.

- [15] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 24. 7. 2024 odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [16] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024, č.j. PPR-20814-8/ČJ-2024-990450, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [17] Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí přezkoumal relevantnost podkladů řízení – pravomocný rozsudek trestního soudu a opis z Rejstříků trestů. Uvedl, že podmínka pro odnětí zbrojního průkazu byla ve správním řízení prokázána existencí těchto podkladů a že není pochyb, že žalobce na základě pravomocného rozsudku soudu pozbyl ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních bezúhonnost, která je pro držení zbrojního průkazu stanovena v ustanovení § 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních. Ztráta bezúhonnosti k držení zbrojního průkazu zakládá povinnost zahájit řízení o odnětí zbrojního průkazu v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Uvedl, že pokud dojde u držitele zbrojního průkazu k pravomocnému odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, podřaditelného pod ustanovení § 22 zákona o zbraních, automaticky dochází ke ztrátě bezúhonnosti, která je zákonnou podmínkou pro držení zbrojního průkazu.
- [18] K argumentaci žalobce ohledně zahlazení trestu žalovaný odkázal na ustanovení § 22 odst. 3 zákona o zbraních, ve kterém je výslovně stanoveno, jaké kritérium nemá být při posuzování bezúhonnosti zohledněno. Žalovaný uvedl, že právní úprava v ustanoveních § 22 odst. 1 a 3 zákona o zbraních považuje za zvláštní úpravu, která má být upřednostněna ve věcech spadajících do působnosti zákona o zbraních.
- [19] K odvolacím námitkám stran aplikace směrnice č. 2021/555 žalovaný uvedl, že je na jednotlivých zemích, jak formulují příslušné vnitrostátní zákony a jak cílů daných směrnicemi dosáhnou. Uvedl, že předmětná směrnice je sice závazná pro členské státy, ale ty mají určitou pravomoc k jednotlivým případům přistupovat dle vlastní právní úpravy, která může stanovit i přísnější pravidla, než jaká zahrnuje předmětná směrnice. Dále uvedl, že odnětí zbrojního průkazu není nijak podmíněno tím, že trestný čin, pro který byl účastník řízení souzen, musí být násilným trestným činem. Zákon o zbraních nerozlišuje druhy trestných činů, avšak zákonodárce je rozdělil tak, aby mohly být podřaditelné pod ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních, pod písm. a), b) a c).
- [20] Dále žalovaný uvedl, že i směrnice č. 2021/555 hovoří o odsouzení a nezabývá se otázkou právní úpravy zahlazení odsouzení, ale samotnou skutečností odsouzení jako takového. Uvedl, že znění čl. 3 této směrnice umožňuje, aby ve vnitrostátní právní úpravě došlo ke stanovení i přísnějších pravidel, než těch explicitně uvedených ve směrnici. Ani to, že v čl. 6 odst. 1 předmětná směrnice uvádí, jaké odsouzení se považuje za „*příznak, že takové nebezpečí existuje*“ u držitele, nevylučuje aplikování čl. 3 směrnice č. 2021/555, který výslovně umožňuje stanovit i přísnější pravidla. Relevantní ustanovení § 22 zákona o zbraních přitom vymezuje, jaká osoba se nepovažuje za bezúhonnou pro účely nabytí a držení zbrojního průkazu, z důvodu, že byla pravomocně uznána vinnou trestným činem uvedeným ve výčtu, či jiným úmyslným trestným činem.

- [21] Žalovaný dále uvedl, že zákon o zbraních je specifickým zákonem, který sice umožňuje fyzickým osobám získat a disponovat zbrojním průkazem, ale na druhé straně po těchto osobách vyžaduje dodržování jednotlivých ustanovení zákona o zbraních. Tvrdost zákona o zbraních je zdůvodněna tím, že oblast zbraní a střeliva je společensky velmi citlivou oblastí, která má schopnost zásadním způsobem negativně ovlivnit veřejnou bezpečnost a pořádek. Proto je v této oblasti společností vyžadován velmi obezřetný přístup k udělení a udržení práva legálně nakládat se zbraněmi a to bez ohledu na možný dopad do osobní sféry účastníků. Je na účastníku řízení, jestli uvedenou skutečnost přijme. V případě prokázání, že účastník řízení jako držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínku bezúhonnosti podle ustanovení § 22 zákona o zbraních, je správní orgán I. stupně povinen postupovat způsobem stanoveným zákonodárcem v ustanovení § 27 odst. 1 zákona o zbraních. Zákonodárce pro takový případ nestanoví žádnou alternativu odlišného postupu, nepočítá s možností správního uvážení. Uvedl, že dle jeho názoru se nejedná o svévoli ani o diskriminaci žalobce, neboť předmětné hledisko je uplatňováno vůči všem držitelům zbrojních průkazů stejně.
- [22] K námitce žalobce o přednosti ustanovení trestního zákoníku pro vymezování bezúhonnosti žalovaný uvedl, že v případě zákona o zbraních se jedná o speciální právní úpravu pro oblast zbraní. Zároveň žalovaný neshledal rozpor mezi trestním zákoníkem a zákonem o zbraních. V případě oblasti zbraní a jejich držení je stanovena podmínka bezúhonnosti specifickým, přísnějším způsobem. Uzavřel, že z hlediska zákona o zbraních je pro dané řízení důležitá doba osvědčení se žalobce, kdy tato doba uplyne dne 27. 11. 2028 (rozsudek soudu nabyt právní moci dne 27. 11. 2023).
- [23] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [24] Účastníci řízení se v soudem stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [25] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [26] Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o zbraních: „(1) Příslušný útvar policie vydá zbrojní průkaz fyzické osobě, která splňuje tyto podmínky: a) má místo pobytu na území České republiky, b) dosáhla předepsaného věku (§ 19), c) je způsobilá k právním úkonům, d) je zdravotně způsobilá (§ 20 a 20a), e) je odborně způsobilá (§ 21), f) je bezúhonná (§ 22) a g) je spolehlivá (§ 23).“
- [27] Podle ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona: „Za bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem
a) vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, účasti na teroristické skupině, financování terorismu, podpory a propagace terorismu, vybrožování teroristickým trestným činem, sabotáže, vyvědačství, válečné zrady, účasti na organizované zločinecké skupině, obecného ohrožení, získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen

výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 10 let,

b) uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na 5 až 12 let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující 5 let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 20 let,

c) uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,

1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,
2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo

3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu, nebo

d) spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky.“

[28] Podle ustanovení § 22 odst. 3 téhož zákona: „Příslušný útvar policie požádá za účelem posouzení bezúhonnosti fyzické osoby o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. Při posuzování bezúhonnosti fyzické osoby se nepřihlíží k zablazení odsouzení podle zvláštního právního předpisu ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.“

[29] Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) téhož zákona: „Příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.“

[30] Z těchto ustanovení plyne, že pokud policie zjistí, že se držitel zbrojního průkazu dopustil úmyslného trestného činu a od právní moci rozsudku neuplynula zákonem stanovená doba, tzn. že nadále nesplňuje podmínku bezúhonnosti, rozhodne o odnětí zbrojního průkazu

[31] Jistě nebylo záměrem zákonodárce, aby zbrojní průkaz držely osoby, které trestní soud v horizontu posledních let shledal vinnými ze spáchání úmyslných trestných činů. Zákonodárce přitom v ustanovení § 22 zákona o zbraních „odstupňoval“ společenskou škodlivost typových případů. U nejtěžších případů disrespektu k právnímu řádu [ustanovení § 22 odst. 1 písm. a)] zákonodárce vyloučil, aby taková osoba vůbec někdy byla ve smyslu zákona o zbraních bezúhonná. Naproti tomu pachatel, od jehož potrestání trestní soud upustil apod., nebude ve smyslu zákona o zbraních bezúhonný pouze po dobu tří let [ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 3]. U úmyslných trestných činů, za něž byl uložen jiný trest než trest odnětí svobody, zákonodárce stanovil podmínku pěti let, která musí uplynout před opětovným nabytím bezúhonnosti [ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2].

[32] Na takhle racionálně vymezených předpokladech pro držení zbrojního průkazu nic nemění ani podstata skutku žalobce, jenž spáchal zločin podvodu, který spočíval v tom, že předstíraje před Ing. T. K., náměstkem ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České

republiky (dále jen „VZP ČR“) pro informatiku, a jeho přítelem P. D. na schůzkách, které s nimi absolvoval ve své kanceláři nejpozději v době od nástupu Ing. K. do funkce náměstka ředitele VZP ČR pro informatiku ke dni 16. 3. 2020 do 16. 5. 2022, že má v důsledku svého blízkého vztahu s prof. MUDr. V. A., CSc., poslankyní Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, vliv na její rozhodování v pozici předsedkyně správní rady VZP ČR, jíž v dané době zastávala. S odkazem na svůj vliv dne 18. 11. 2020 ve své kanceláři vylákal od p. D. finanční hotovost ve výši 1.200.000 Kč za to, že žalobce dokáže zajistit, aby prof. MUDr. A., CSc., jednak ve smyslu ustanovení § 20 odst. 1 písm. i) zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kladně rozhodovala o Ing. K. předkládaných plánovaných veřejných zakázkách, a jednak aby žádným způsobem neiniciovala odvolání Ing. K. z pozice náměstka ředitele VZP ČR pro informatiku, ačkoliv ve skutečnosti takovým vlivem na prof. MUDr. A., CSc., nedisponoval, žádné takové kroky v tomto smyslu nepodnikl a předanou finanční hotovost, kterou prezentoval jako příspěvek na volební kampaň prof. MUDr. A., CSc., si ponechal pro svou potřebu, čímž způsobil poškozenému p. D. škodu ve výši 1.200.000 Kč.

- [33] Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2023, č.j. 14A 13/2023-33, „[p]okud by zákonodárce chtěl dát prostor správnímu orgánu, aby v rámci správního uvážení měl v určitých případech možnost upustit od odnětí zbrojního průkazu, popřípadě aby za účelem hodnocení bezúhonnosti dle § 22 zákona o zbraních mohl vážit skutkové okolnosti konkrétního případu, učinil by tak. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) ani jiné ustanovení zákona o zbraních ovšem nepřipouští správní uvážení. Jedinými aspekty, které správní orgán bere v potaz, jsou povaha uloženého trestu a doba od právní moci rozsudku. V tomto směru soud považuje za významnou přísnost zákona o zbraních, který při zkoumání bezúhonnosti osoby vyloučil i vliv zahlazení odsouzení (§ 22 odst. 3). Ani z důvodové zprávy k novele Listiny nevyplývá, že zákonodárce uvažoval, zda dát správnímu orgánu možnost na základě vlastního uvážení neodňat zbrojní průkaz. Naopak tato explicitně zmínila, že primárním cílem této novelizace je ústavní zakotvení práva na obranu, nikoliv zbraňová regulace.“
- [34] Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 4. 2023, č.j. 52A 64/2022-44, dále vyplývá, že „v projednávané věci správní orgán rozhodující o odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. c) diskreční pravomocí nedisponuje, neboť toto ustanovení jednoznačně vychází ze skutečnosti, že v případě ztráty bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu rozhodne správní orgán o odnětí zbrojního průkazu. Pokud by byla dána diskreční pravomoc, tedy možnost použití správního uvážení, tak v takovém případě by zákonodárce použil jinou formulaci, tedy bylo by v zákoně stanoveno, že příslušný správní orgán „může rozhodnout“ o odnětí zbrojního průkazu. Platná právní úprava však správnímu orgánu žádnou diskreční pravomoc neupravuje, když vůbec neumožňuje jakékoli alternativy řešení situace, kdy držitel zbrojního průkazu přestane splňovat podmínky spolehlivosti podle § 22 zákona o zbraních. Zároveň odkaz na ustanovení § 22 obsažený v § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, spočívající v skutečnosti, že držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22, není spojen s možností, aby správní orgán aplikoval správní uvážení, kdyby mohl vyhodnocovat například společenskou nebezpečnost jednání žalobce, jeho osobu a další skutečnosti, (...). Zákon o zbraních totiž zcela jasně odkazuje na legální definici, která přesně vymezuje, kdo je, respektive není považován pro účely zákona o zbraních za bezúhonného.“
- [35] Žalobce v podané žalobě nejprve namítal, že se na něj tedy ze zákona hledí, jako by nebyl odsouzen, i přesto však napadené rozhodnutí vychází z toho, že bezúhonný není.

- [36] Podle ustanovení § 69 odst. 3 trestního zákoníku: „*Na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno.*“ Obdobně pak trestní zákoník stanoví v ustanovení § 65 odst. 5 ve vztahu k trestu obecně prospěšných prací, v ustanovení § 74 odst. 2 ve vztahu k trestu zákazu činnosti, v ustanovení § 74b odst. 2 ve vztahu k trestu zákazu držení a chovu zvířat. Podmínky zahlázení odsouzení ve vztahu k výjimečnému trestu, trestu odnětí svobody, trestu vyhoštění, trestu domácího vězení, trestu propadnutí majetku, trestu propadnutí věci, trestu zákazu pobytu, trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, peněžitému trestu za zvlášť závažný zločin, trestu ztráty česných titulů nebo vyznamenání a trestu ztráty vojenské hodnosti pak stanoví ustanovení § 105 a § 106 trestního zákoníku. Podle ustanovení § 106 trestního zákoníku pak platí, že „*bylo-li odsouzení zahlázeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*“ V ustanovení § 363 až 365 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), je pak upraven proces zahlázení odsouzení.
- [37] Ústavní soud se v minulosti opakovaně vyjádřil ke vztahu institutu zahlázení odsouzení a zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), který byl s účinností od 1. 1. 2003 nahrazen zákonem o zbraních, podle kterého postupovaly správní orgány v nyní projednávané věci. Zákon o střelných zbraních vymezoval pojem bezúhonnost obdobně jako zákon o zbraních, kdy v ustanovení § 44 odst. 1 pod písm. a) až d) vyjmenovával jednotlivé trestné činy, pro které nebylo možno po určitou dobu možno osobu považovat za bezúhonnou, a v ustanovení § 44 odst. 2 stanovil, že „*při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona.*“
- [38] V nálezu ze dne 23. 4. 1999, sp.zn. Pl.ÚS 16/98 mimo jiné uvedl, že „*vymezení okruhu osob dle § 44 odst. 1 písm. d) zákona o střelných zbraních [pozn. soudu: podle tohoto ustanovení platilo, že „[z]a bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem neuvedeným v písmenech a) a b), jestliže byl spáchán úmyslně a neuplynulo alespoň deset let od pravomocného odsouzení nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že byl tento trest uložen.“] však libovolné není. Je dáno dostatečně určitě a srozumitelně znakem úmyslného spáchání trestného činu a v tom obsaženou informací o mravní způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu. Jelikož "právo" na střelnou zbraň není základním právem, není namítanou nerovností napadeného zákonného ustanovení dotčeno některé ze základních práv a svobod, a není proto dán ani důvod jeho zrušení pro porušení práva rovnosti.*“ Dále zde uvedl, že „*je namístě připomenout, že oblast střelných zbraní (jejich získání a držení) je takovou sférou života společnosti, ve které lze akceptovat postup obezřetný, který je třeba pečlivě zvažovat. Stanovené podmínky je možné označit za přísnější, rozhodně však nejsou mimořádně striktní či dokonce extrémní,*“ a že „*ani zde nelze státu vyčítat, že by stanovením uvedených podmínek vybočil z rámce, který je v dané oblasti přiměřený, a nelze mít ani za to, že stanovením bezúhonnosti, a tedy vymezením určité míry mravnosti, přesahuje přiměřenou míru potřebnosti.*“ Dále konstatoval, že „*sjednocujícím prokem (u osob, kterých se týká prokázání bezúhonnosti) je právě skutečnost (§ 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních), že se dopustily úmyslného trestného činu. Jistěže se takto posuzovaná záležitost posunuje do roviny mravní či snad morálně etické. Z hledisek již vyložených tedy není rozhodující zvažovat (a to ani z hledisek ústavněprávních), o jaký druh trestné činnosti či o jaký konkrétní trestný čin šlo či jaká sankce byla v tom či onom případě uložena. Nelze tedy vyčítat zákonodárci, že vůči těmto osobám jeví nedůvěru, a to ovšem právě a jenom v souvislosti s tak závažným jevem, jako je držení a vlastnictví střelných zbraní. Není tak možné hovořit o hypertrofii obecnosti a potřebnosti*

diferenciace, která by zajistila ústavní princip rovnosti. Napadené ustanovení zákona o střelných zbraních je dostatečně konkrétní právě stanovením všech jednoznačně vymezených podmínek, za kterých lze střelnou zbraň získat a také ji držet. Z hlediska zmiňované bezúhonnosti je to právě ona doba (z hlediska zahlázení odsouzení) vymezená § 44 odst. 1 písm. a) až d) zákona o střelných zbraních. Tato doba je stanovena přesně a určitě a platí také za přesně stanovených podmínek pro všechny subjekty stejně. Základní vztah k zákonu o střelných zbraních se i v případech podřazených pod písmenem d) § 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních sjednocuje a dostává výraz právě v souvislosti s úmyslným spácháním trestného činu dotyčných subjektů s poukazem na výrazný a společensky významný jev, jako je držení střelné zbraně a důsledky z toho plynoucí.“ Konečně uvedl, že „napadené ustanovení § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních lze považovat pouze za vysvětlující, upřesňující a odstraňující pochyby stran postupu při zjišťování bezúhonnosti z hlediska tohoto zákona. Jde o zákonnou úpravu, která je speciální, se speciálním vymezením pojmu bezúhonnosti z důvodů, které již byly zmíněny. Vyjádření toho, že při posuzování bezúhonnosti osoby se nepřiblíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona (trestního zákona a trestního řádu), není protiprávní, tím méně protiústavní, ale pouze odstraňující případné pochybnosti především procesního charakteru. Tato skutečnost potom nezakládá důvod ani ke zrušení § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních.“

[39] V nálezu ze dne 6. 5. 1999, sp.zn. IV.ÚS 366/98, se poté Ústavní soud blíže zabýval pojmem „bezúhonnost“ v českém právním řádu. Čtvrtý senát se zejména zabýval otázkou, zda při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží pouze k zahlázení odsouzení výrokem soudu či zda bezúhonnost vylučují i jiné způsoby vzniku domněnky beztrestnosti. Identifikoval tři druhy skutečností, na jejichž základě mohou nastat účinky zahlázení odsouzení: 1) rozhodnutí soudu o tom, že se odsouzení zahlašuje, 2) zahlázení odsouzení na základě rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii nebo o udělení individuální milosti, 3) právní fikce, že se na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl, která vzniká přímo ze zákona v souvislosti s některými druhy trestů. Ústavní soud dospěl k závěru, že „ustanovení § 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních vymezuje bezúhonnost způsobem zcela speciálním a evidentně z jeho konstrukce vyplývá, že pro vymezení bezúhonnosti, jako jedné z podmínek pro vydání zbrojního průkazu, je zcela bezvýznamné to, že se na žadatele případně hledí tak, jako by trestán nebyl. Zákon taxativně vymezuje, kdo se za bezúhonného nepovažuje, a to způsobem poměrně velmi přísným, když odsouzení za zvlášť závažné trestné činy označuje za okolnost vylučující bezúhonnost navždy, u dalších trestných činů pak stanoví lhůtu 25, resp. 10 let od odsouzení či vykonání trestu odnětí svobody. Zákon tedy stanoví pro držení střelné zbraně kritéria daleko přísnější, než jaká zná zákon pro zahlázení odsouzení. Výslovné ustanovení § 44 odst. 2 pak je spíše již nadbytečné, přičemž poznámce pod čarou, která odkazuje jen na některá ustanovení tr. zákona a tr. řádu nelze přiznat normativní obsah. Zejména však, s přihlédnutím k zachování rovnosti mezi žadateli o zbrojní průkaz, je třeba respektovat zcela specifické vymezení bezúhonnosti a je tedy nezbytné při rozhodování o konkrétních žádostech odhlédnout od všech případů zahlázení odsouzení, resp. vzniku domněnky neodsouzení, tak jak byly popsány výše. Opačný výklad by znamenal, že by pravomocné odsouzení u stejných trestných činů mohlo mít pro různé osoby odlišné důsledky, aniž by k tomu byly rozumné a akceptovatelné důvody.“

[40] V nálezu ze dne 13. 10. 1999, sp.zn. I.ÚS 119/98, se pak Ústavní soud vyslovil stejné závěry jako v předchozích nálezech a doplnil, že je nutné „v zájmu zachování rovných práv ve smyslu čl. 1 Listiny základních práv a svobod používat při vymezení pojmu zahlázení odsouzení, tak jak je používán v § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních, extenzivního výkladu.“ Ke stejným závěrům pak dospěl Ústavní soud např. ještě v nálezu ze dne 23. 3. 2000, sp.zn. II.ÚS 520/98.

- [41] S ohledem na to, že právní úprava „bezúhonnosti“ v zákoně o zbraních vychází z právní úpravy „bezúhonnosti“ v předchozím zákoně o střelných zbraních, ke které se opakovaně vyjadřoval Ústavní soud, soud neshledal důvodu se od této judikatury odchýlit. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních, stejně jako ustanovení § 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních rozlišuje posuzování bezúhonnosti podle závažnosti spáchaného trestného činu, když podle jednotlivých skupin je odlišeno i omezení získat zbrojní průkaz. Dokonce lze vyslovit závěr, že ustanovení § 22 odst. 3 věta třetí zákona o zbraních je právně „perfektnější“, neboť na rozdíl od ustanovení § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních zakotvuje pravidlo, že se při posuzování bezúhonnosti dle zákona o zbraních nepřihlíží nejen k zahlázení odsouzení podle zvláštního právního předpisu, ale „*ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.*“ Ke stejnému závěru ostatně dospěla i judikatura Ústavního soudu. V důvodové zprávě k ustanovení § 22 zákona o zbraních je k této problematice uvedeno, že „*pro zpřesnění výkladu posuzování bezúhonnosti z důvodu zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona je navržen text, který zcela jednoznačně vyloučí vliv zahlázení odsouzení včetně zahlázení odsouzení na základě rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii nebo o udělení milosti na posuzování bezúhonnosti žadatele o vydání zbrojního průkazu. Toto řešení je v souladu s celkovou koncepcí navrhovaného zákona.*“
- [42] I nový zákon o zbraních a střelivu, který nabyde účinnosti dne 1. 1. 2026, pokračuje ve stejné koncepci bezúhonnosti, jako jeho předchůdci, když v ustanovení § 18 odst. 1 pod písm. a) až c) rozlišuje posuzování bezúhonnosti podle závažnosti trestného činu, přičemž navíc oproti zákonu o zbraních zakotvuje v ustanovení § 18 odst. 2 ještě přísnější režim pro případy, kdy byl úmyslný trestný čin spáchán násilím, za použití pohružky násilí nebo jiné těžké újmy nebo ve spojitosti se zbraní, střelivem, municí nebo výbušninou – nový zákon v takovém případě prodlužuje o jednu třetinu dobu, po kterou není odsouzení považován za bezúhonného, resp. stanovuje ve všech případech její minimální výměru na 10 let. I v tomto zákoně je pak zakotveno pravidlo, že při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle jiného právního předpisu, ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (srov. ustanovení § 18 odst. 4 tohoto zákona).
- [43] Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány správně vycházely ze skutečnosti, že byla naplněna hypotéza právní normy zahrnující skutečnost, že žalobce přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, přičemž dle soudu správně nereflektovaly právní úpravu zahlázení odsouzení vyplývající z trestního zákoníku (a aplikovanou v žalobcem odkazovaných rozhodnutích Nejvyššího soudu), neboť zákon o zbraních je v tomto případě speciální právní úpravou, jak potvrzuje soudem odkazovaná judikatura Ústavního soudu.
- [44] Žalobce dále namítal nedostatečnou transpozici směrnice č. 2021/555 do zákona o zbraních, a proto se domáhal přímého účinku ustanovení § 6 odst. 1 této směrnice, které dle něj představuje rozumný přístup evropského zákonodárce s tím, že žalobce nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost ani nebezpečí pro sebe či jiné osoby, ani nebyl nikdy odsouzen pro úmyslný násilný trestní čin či přestupek [srov. čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2021/555].
- [45] Zdejší soud nejprve obecně uvádí, že otázka provedení evropské směrnice do českého právního řádu je vázána na dosažení cílů směrnice, nikoli toliko na promítnutí normativního textu směrnice do vnitrostátních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 2 Azs 113/2019-24, bod [22]). Podle čl. 288 Smlouvy o fungování

evropské unie je „[s]měrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům.“ Je tedy na jednotlivých členských státech, jakým způsobem obsah směrnic do svých právních řádů implementují, podstatné je, že dostojí výsledku, kterého je směrnicí zamýšleno.

[46] Přímý účinek směrnice popsal SDEU v rozsudku ve věci C-41/74 *v. D.* (obdobně též např. rozsudek ve věci C-152/84 *M.*), v němž definoval rozhodné skutečnosti pro jeho použití: 1) marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice, 2) dostatečná přesnost a bezpodmínečnost dotyčného ustanovení, 3) skutečnost, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci. Marným uplynutím lhůty pro transpozici a implementaci směrnice se rozumí stav, kdy směrnice není řádně provedena, ačkoliv již uplynula lhůta pro transpozici stanovená v samotné směrnici. Může se jednat o případ, kdy vnitrostátní zákonodárce dosud nereagoval vůbec, reagoval opožděně (odpovídající novelizace nenabyla včas účinnosti) nebo reagoval chybně a vnitrostátní právní úprava se tak dostává do rozporu s úpravou unijní.

[47] Podle čl. 3 směrnice č. 2017/853 i směrnice č. 2021/555: „Členské státy mohou ve svých právních předpisech přijmout přísnější pravidla, než stanoví tato směrnice, s výhradou práv udělených osobám s bydlištěm ve členských státech podle čl. 17 odst. 2.“

[48] Podle čl. 5 odst. 1 směrnice č. 2017/853 a čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555: „Aniž je dotčen článek 3, povolí členské státy nabývání a držení palných zbraní pouze osobám, které pro to mají řádný důvod a které:

a) dosáhly věku 18 let, s výjimkou nabývání palných zbraní jinak než koupí a jejich držení k loveckým účelům nebo pro sportovní střelbu za předpokladu, že v tomto případě má osoba mladší 18 let povolení rodičů nebo je pod jejich vedením či pod vedením zletilé osoby s platnou licencí k držení palné zbraně či licencí k lovu nebo provádí střelbu v rámci licencovaného či jinak schváleného tréninkového střediska a že rodič nebo zletilá osoba s platnou licencí k držení palné zbraně či licencí k lovu přebírá odpovědnost za náležité skladování podle článku 7 [pozn. soudu: resp. podle čl. 5a v případě směrnice č. 2017/853], a

b) nepředstavují nebezpečí pro sebe ani pro jiné osoby, veřejný pořádek ani veřejnou bezpečnost. Odsouzení za úmyslný násilný trestný čin se považuje za příznak, že takové nebezpečí existuje.“

[49] Žalobce se v daném případě dovolává zejména ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2021/555, resp. čl. 5 odst. 1 písm. b) předchozí směrnice č. 2017/853 s tím, že nepředstavuje nebezpečí pro sebe ani pro jiné osoby, veřejný pořádek ani veřejnou bezpečnost a že nebyl odsouzen za úmyslný násilný trestný čin, který směrnice považuje za příznak, že takové nebezpečí existuje.

[50] Na druhou stranu žalobce uznává, že ustanovením čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555 není dotčeno ustanovení čl. 3 téže směrnice, které jednoznačně zakotvuje pro členské státy možnost ve svých právních předpisech přijmout přísnější pravidla pro nabývání, držení a pozbývání zbraní a střeliva, nicméně v žalobě dovedl dle soudu absurdní a nelogický závěr, že směrnice členským státům tuto možnost dává pouze „*pro futuro*“, tj. že dle žalobce přísnější povahu může mít až úprava, kterou členské státy teprve v budoucnu přijmou. Jinými slovy, žalobce požaduje to, aby členský stát (zde Česká republika) v návaznosti na ustanovení čl. 5 odst. 1 směrnice č. 2017/853, resp. na čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555, svou zbraňovou legislativu týkající se nabývání, držení a pozbývání zbraní a střeliva (bez ohledu na předchozí obsah této legislativy) zakotvil základní podmínky vyplývající z těchto dotčených ustanovení směrnice a až poté by mohl přistoupit k zakotvení přísnějších

pravidel. Takový postup je dle soudu zcela v rozporu s elementární (legislativní) logikou. Dle soudu za situace, že členský stát již dříve před přijetím směrnice přijal přísnější (zde zbraňovou) legislativu, není na místě, aby tento reagoval na přijetí směrnice přijetím mírnějších pravidel, která z této směrnice vyplývají, aby následně znovu přijal pravidla přísnější. Požadoval-li tedy žalobce v žalobě, aby český zákonodárce nějak na přijetí ustanovení čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555 reagoval, tak dle soudu za dané legislativní situace, nebylo „jak“ na tuto směrnici reagovat, neboť česká zbraňová legislativa obsahovala již od přijetí zákona o střelných zbraních č. 288/1995 Sb. vlastní, přísnější národní úpravu pro nabývání, držení a pozbývání zbraní a střeliva.

[51] I z pouhého zběžného pohledu na ustanovení čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2021/555 a relevantní české právní úpravy, tj. zejména ustanovení § 22 a § 27 zákona o zbraních, je zjevné, že česká právní úprava je podrobnější a nepochybně přísnější, než úprava evropská. To nicméně právě čl. 3 směrnice č. 2021/555 připouští.

[52] V této souvislosti žalobce v replice upozorňoval na to, že na předmětnou směrnici reagoval až nový zákon o zbraních, nicméně dle soudu i ten zachoval dosavadní koncepci bezúhonnosti, přičemž „šel ještě dál“ v tom smyslu, že příznak, který zmiňuje předmětná směrnice v ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) věta druhá, spočívající v odsouzení za úmyslný násilný trestný čin, považuje za natolik významný, že v ustanovení § 18. odst. 2 zakotvil pro úmyslné násilné trestné činy ještě přísnější režim, než pro trestné činy ostatní (s výjimkou trestných činů spáchaných za použití pohružky násilí nebo jiné těžké újmy nebo ve spojitosti se zbraní, střelivem, municí nebo výbušninou, kde je rovněž stanoven přísnější režim) – srov. bod [42] tohoto rozsudku. Jinými slovy česká právní úprava je i po přijetí nového zákona o zbraních přísnější, než je úprava vyplývající ze směrnice č. 2021/555.

[53] V daném případě tak soud nedospěl k závěru, že by bylo možné dovolávat se přímého účinku směrnice v tom smyslu, že by bylo povinností správních orgánů v řízení o odnětí zbrojního průkazu zohledňovat okolnost, že žalobce nepředstavuje nebezpečí pro sebe ani pro jiné osoby, veřejný pořádek ani veřejnou bezpečnost. Platná právní úprava, která je oproti směrnici č. 2021/555 přísnější, totiž, jak bylo uvedeno již dříve v tomto rozsudku, vylučuje možnost použití správní úvahy týkající se hodnocení nebezpečnosti (z různých úhlů pohledu) dané fyzické osoby. Zákon o zbraních totiž jasně odkazuje na legální definici, která přesně a oproti evropské legislativě přísněji vymezuje, kdo je, resp. není považován pro účely zákona o zbraních za bezúhonného.

[54] Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

[55] Závěrem žaloby žalobce namítal diskriminaci své osoby, jakožto držitele zbraně, oproti jiným osobám, jejichž odsouzení za trestné činy bylo zahlazeno.

[56] Soud nedospěl k závěru, že by k žalobci v daném případě správní orgány přistupovaly „jinak“, než k jiným osobám v obdobné situaci. Skutečnost, že v případě zbraňové legislativy je na zahlazení odsouzení pohlíženo jinak, než v jiných právních oblastech, resp. že zákon o zbraních při posuzování bezúhonnosti dle tohoto zákona správním orgánům ukládá povinnost nepřihlížet k zahlazení odsouzení ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, což je případ žalobce, ještě dle soudu neznamená, že by žalobce byl diskriminován.

[57] Žalovaný dle soudu správně v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že zákon o zbraních je specifickým zákonem, který sice umožňuje fyzickým osobám získat a disponovat

zbrojním průkazem, ale na druhé straně po těchto osobách vyžaduje dodržování jednotlivých ustanovení zákona o zbraních. Soud se ztotožnil se závěrem, že tvrdost zákona je zdůvodněna tím, že oblast zbraní a střeliva je společensky velmi citlivou oblastí, která má schopnost zásadním způsobem negativně ovlivnit veřejnou bezpečnost a pořádek. Proto lze v této oblasti připustit obezřetný a přísný přístup k udělení a udržení práva legálně nakládat se zbraněmi.

- [58] Nezbyvá pak než připomenout, že v již odkazovaném nálezu sp.zn. Pl.ÚS 16/98 Ústavní soud velmi přiléhavě uvedl, že „*oblast střelných zbraní (jejich získání a držení) je takovou sférou života společnosti, ve které lze akceptovat postup obezřetný, který je třeba pečlivě zvažovat. Stanovené podmínky je možné označit za přísnější, rozhodně však nejsou mimořádně striktní či dokonce extrémní,*“ a že „*ani zde nelze státu vyčítat, že by stanovením uvedených podmínek vybočil z rámce, který je v dané oblasti přiměřený, a nelze mít ani za to, že stanovením bezúhonnosti, a tedy vymezením určité míry mravnosti, přesahuje přiměřenou míru potřeby.*“
- [59] Soud tak ani poslední žalobní námitku žalobce neshledal důvodnou.
- [60] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
- [61] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

předseda senátu